

Ni maggas Lazarus mitto tundi. Perrast,
 kui päiw olli kalduman, wirgo temma, tõst silmi
 ninl üttel: „Oh, teije armsa innemisse, kuis
 teije minno pöetate! Gal ei olle minna maggu-
 sambaste magganu, kui nüüd siin teije man-
 Mul olli unne-näggeminne, et englisse minno
 kanniva. Nink es ta ni olle? Es hä innemis-
 se täüs armo olle ötseskui Jummal engl ma
 pääl? — Teije ollete mulle kike-armsambid ja
 kaunimbid ello-tunde walmistanu. Minno südda
 om täüs rahho ja õnsust. Sest tunne minna,
 et minno koddominneki tund om tulnu. Waise
 innemisse perramänne tund om jo taiwatse ello
 algminne ja ettemaitšminne.“ — Kui Lazarus
 sedda olli üttelnu, siš künit temma neile kät ninl
 uino söbralikko palgega, ninl pühha engl kan-
 niva temma henge õnside korjuštehe. Ent Za-
 dof Hannaga iksiwa tedda ninl mattiwa tedda
 waiklikkust maha.

Ent ärrauinonu Lazaruse waim saije Za-
 dofi ninl temma naise Hanna kaitšjas englis;
 ninl kul nemma perrast üt tel päiwal henge heit-
 man olliwa, olli temma neide surmawote üm-
 brel, ninl ütš tassane tulehõng jahhut mõllembide
 palget, ja nemma kuliwa armsa häle, mes üttel:
 „Kes hallestust näüdap, se peap hallestust sa-
 ma.“

J. F. H.